

OBLJUBE – GOVORI

V nedeljo 5. julija 1987 sem bil v Zavodnjah. Kraj sem obiskal z namenom, da bi pomagal dokumentirati zgodovinsko srečanje – konferenco, na kateri bi poklicani morali zastaviti svojo besedo in ugled ter tako jamčiti, da se bo ekološko stanje v Zavodnjah in celi Šaleški dolini sčasoma izboljšalo. Pričakoval sem manifestacijo premika zavesti najodgovornejših tlakovalcev poti v lepšo bodočnost. Tudi zato, ker upam, da bo od problemske konference »Ekologija, energija, varčevanje« ostalo še kaj drugega kot akcija Nedeljskega »Očistimo Slovenijo, našo deželo«. Pričakoval sem, pa se ni zgodilo nič! Obljubljene in napovedanega srečanja občanov z voditelji ni bilo – preloženo je za nedoločen čas. Na to nas je opozoril tudi Mauricio Olenik v Studiu ob sedemnajstih dne 8. julija 1987, ko je rekel: »Na žalost lahko ugotovljamo nekaj: dogajanje po konferenci (Ekologija, energija, varčevanje, op.p.) kaže na to, kar je pač lastnost našega samoupravnega političnega sistema – da se morajo bitke, ki so bile enkrat dobljene, vedno na novo dobivati.« Da je res tako, dokazuje tudi odpovedano srečanje v Zavodnjah. V Šaleški dolini se do zadnjega ožiga gozdov nihče ni zavedal, kaj predstavlja za življenje nenormalno velika koncentracija žvepla v zraku. Ker se tega nihče ni zavedal, tudi nihče ni ničesar ukrenil. In videti je, da nihče prav resnega namena tudi nima. O tem nas ne prepričujejo sklepi, ampak opazovanje dejanj in preprosto logično sklepanje. Tudi izjava, »da bomo še naprej angažirali vse moči, znanje in čas«, ko pred tem ni bilo storjenega nič konkretnega (razen nekaj neizpolnjenih obljub), »nas« pač k ničemur ne zavezuje. Do danes v bližnji in daljni okolici ni še nihče zahteval, da je treba zmanjšati proizvodnjo električne energije. To so podtikanja »zelenim«, ki zahtevajo odpravljanje vzrokov zastrupljanja in rušenja narave, katere del smo vsi. Pač! Za zmanjšanje proiz-

vodnje so v sami TEŠ, ker drugih hitrih in učinkovitih ukrepov za zmanjšanje onesnaževanja enostavno ne vidi-jo. K zmanjševanju proizvodnje električne energije pa posredno napeljujejo predvsem tisti, ki bi morali sestaviti programe in najti denar za ekološko neoporečen razvoj, pa se niso zganili in se ne zganejo dovolj hitro! Ekologi ponujajo variantne rešitve, katerih ne skuša nihče niti ovreči. Zeleni ne pomagajo s spraševanjem, temveč z opozarjanjem! Kaj več jim žal ne preostane. Zeleni se ne bojijo. Bojijo se mrtvorojencev in spačkov. Bojijo se raka in umiranja na višku življenjskih moči, čeprav se zavedajo, da smrti nihče ne uide. Cilj je ozdraviti bolno dolino, v kateri živimo. Zato bo potrebno veliko znanja, volje in denarja. Čas ni naš zaveznik! Zato bomo morali glasno vpiti in s prstom kazati na strupeno dediščino, ki se kopiči za nami. In najprej morajo poprijeti tisti, za katerimi je največ nesnage!

P.S. Besedilo sem dokončal 12. julija 1987 na prepolnem šoštanjskem bazenu, kjer nas je vse popoldne po nosu in po grlu žgečkljalo žveplo, ki so ga rahle sapice nosile naokoli.